

Οι Τσιριτσάντσουλες δεν είναι μια ομάδα. Είναι φιλοσοφία ζωής. Είναι τρόπος επιβίωσης, δημιουργίας, επικοινωνίας ή ακόμα και φυγής. Είναι τρόπος αντίστασης και καταγγελίας. Με άλλα λόγια είναι ένας αυτοοργανωμένος χωροχρόνος, στον οποίο συναντιόμαστε διάφοροι περιφερόμενοι καλλιτέχνες, τρελοί ή φρόνιμοι.

Τσιριτσάντσουλες: Η μαύρη τσαρίνα - παγκόσμια πρεμιέρα!

Οι Τσιριτσάντσουλες παρουσιάζουν: **Η ΜΑΥΡΗ ΤΣΑΡΙΝΑ**

Ένα μουσικό παραμύθι βασισμένο στο έργο του **Leopold Von Sacher Masoch**

Πρεμιέρα, Πέμπτη 24 Ιουλίου 2014, Κατάληψη Πάτμου & Καραβία
Ευγένιου Καραβία 23 - Κ. Πατήσια. Ώρα: 21:30'
Είσοδος ελεύθερη-έξοδος αμφίβολη

Συντελεστές:

Αφηγούνται:

Ντίνα Μαυρίδου (+κρουστά)
Δημήτρης Μητσόπουλος (+μπαλαλάικα)
Μαρίνος Μουζάκης (+κιθάρα)

Σκηνοθεσία-στίχοι τραγουδιών: Μαρίνος Μουζάκης

Μουσική: Ειρήνη Τηνιακού

Κοστούμια: Μαρία Μαρκοπούλου

Οργάνωση παραγωγής: Ντίνα Μαυρίδου

Υποστήριξη παραγωγής: Χριστίνα Χριστοδούλου, Ηρώ Κατσιφλώρου

Δραματουργική επεξεργασία-παραγωγή: Τσιριτσάντσουλες 2014

Υπόθεση:

900 μ.Χ: Ο τσάρος Βλαδίμηρος έχει ερωτευτεί τη σκλάβα του Νάρδα και για να της αποδείξει την αγάπη του, της παραχωρεί για μία μέρα την εξουσία της αυτοκρατορίας του.

Για την παράσταση:

Πρόκειται για μια παράσταση αφήγησης ενός μεσαιωνικού παραμυθιού με ζωντανή μουσική.

«Η Μαύρη Τσαρίνα» είναι ένα διήγημα του Λεοπόλντ Φον Ζάχερ-Μαζόχ που γράφτηκε το δεύτερο μισό του 19ου αιώνα και που συμπεριλήφθηκε στη συλλογή διηγημάτων του που κυκλοφόρησε στα ελληνικά με τίτλο «Σκληροί Έρωτες».

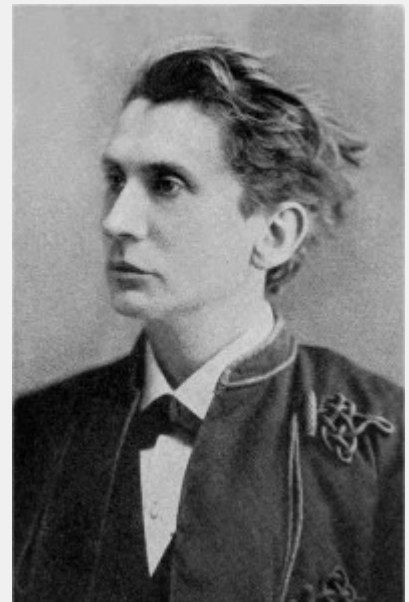
Το έργο αναφέρεται στις σχέσεις εξουσίας που αναπτύσσονται στην ερωτική σχέση του τσάρου Βλαδίμηρου με τη σκλάβα του Νάρδα. Ένα παιχνίδι κυριαρχίας που οδηγεί στην ανατροπή ακόμα και της πολιτικής εξουσίας, όταν η Νάρδα αποκτά τον απόλυτο έλεγχο της ρωσικής αυτοκρατορίας για μία μέρα.

Πρόκειται για την αιώνια κοινωνική πάλη μεταξύ των εξουσιαστών και των εξουσιαζόμενων που ο Μαζόχ, με την διεισδυτική ματιά του, την τοποθετεί στην καρδιά του προβλήματος της προαιώνιας πάλης των δύο φύλων, της πάλης για κυριαρχία ανάμεσα στην πρωτόγονη (μητριαρχική) και τη σύγχρονη (πατριαρχική) κοινωνία. Ο Μαζόχ γράφει έναν ύμνο στη δύναμη της γυναικείας φύσης και μας προσφέρει ένα αριστουργηματικό ψυχογράφημα των ηρώων του. Με αυτό το μεσαιωνικό παραμύθι θέτει καίρια φιλοσοφικά, κοινωνικά και πολιτικά ζητήματα με τρόπο απλό και ουσιαστικό.

Δημιουργήσαμε μια σκηνική ατμόσφαιρα μουσικού θεάτρου καμπαρέ για να γίνει πιο λειτουργική η αφήγηση αυτής της αγαπημένης ιστορίας, σε ένα μίνιμαλ σκηνικό χώρο.

Η δραματουργική επεξεργασία έγινε από την ομάδα μας και βασίστηκε στην μετάφραση στα ελληνικά του Κώστα Τρικογλίδη (1925).

Λεοπόλδος Μαζόχ:

Λεοπόλντ Φον Ζάχερ-Μαζόχ

Ο Λεοπόλντ Φον Ζάχερ-Μαζόχ γεννήθηκε το 1836 στο Λέμπεργκ της Γαλικίας, της τότε Αυστροουγγρικής αυτοκρατορίας, που σήμερα ονομάζεται Λβοβ και ανήκει στην Ουκρανία.

Ο πατέρας του ήταν διευθυντής της αστυνομίας στο Λέμπεργκ με πλούσια δράση στην καταστολή των εξεγέρσεων και των επαναστατικών κινημάτων της εποχής. Το εξαιρετικά αυταρχικό περιβάλλον στο οποίο περνά τα παιδικά του χρόνια ο Λεοπόλντ θα επηρεάσει σημαντικά την προσωπικότητά του. Πολλές είναι οι αναφορές, στα μετέπειτα έργα του, στα κοινόβια των χωρικών της εποχής και τις βίαιες εξεγέρσεις τους ενάντια στους φεουδάρχες και κάποιες φορές ενάντια στο κράτος.

Το 1848 η οικογένειά του μετακομίζει στην Πράγα. Ο Λεοπόλντ φοιτά σε γερμανικό γυμνάσιο. Σπουδάζει νομικά, μαθηματικά και ιστορία στην Πράγα και το Γκρατς και στη συνέχεια επιστρέφει στο Λέμπεργκ όπου διορίζεται καθηγητής ιστορίας σε νεαρή ηλικία. Τα πρώτα του βιβλία είναι καθαρά ιστορικά, αλλά γρήγορα τον κερδίζει η λογοτεχνία και σύντομα αφήνει τη θέση του καθηγητή για να αφοσιωθεί σ' αυτήν.

Ο Μαζόχ θεωρείται από τους σημαντικότερους εκπροσώπους του ρεαλισμού και επηρέασε σημαντικούς συγγραφείς της εποχής όπως τον Εμίλ Ζολά, τον Ερρίκο Ύψεν και τον Βίκτορα Ουγκό. Ο τελευταίος τον αποκαλούσε τιμητικά «Τουργκένιεφ της Μικρορωσίας». Το αναγνωστικό κοινό τον λάτρευε και τα βιβλία του γνώρισαν τεράστια επιτυχία. Μεταφράστηκαν στα αγγλικά και τα γαλλικά και η φήμη του έφτασε μέχρι την Αμερική. Έγραψε ιστορικά δοκίμια, νουβέλες, θεατρικά έργα και διηγήματα. Το 1886 ο Μαζόχ βραβεύεται στο Παρίσι από την εφημερίδα Le Figaro και το περιοδικό La Revue de Deux Mondes.

Επιζητούσε την κοινωνική καταξίωση διαδραματίζοντας ενεργό ρόλο στη ζωή της πόλης και διοργάνωνε θεατρικές παραστάσεις στις οποίες συμμετείχε και ο ίδιος ως ερασιτέχνης ηθοποιός.

Πέθανε ξεχασμένος και απογοητευμένος το 1895 και λέγεται πως οι τελευταίες λέξεις του ήταν: «Να με αγαπάτε».

Η σεξουαλική του ζωή ήταν ιδιαίτερη. Σχετικά με τις σεξουαλικές του ιδιορρυθμίες μας πληροφορούν τα απομνημονεύματα της Βάντα Φον Ζάχερ-Μαζόχ, της πρώτης του γυναίκας. Όπως προκύπτει από κάποια συμβόλαια υποταγής, που είχε υπογράψει με τις ερωτικές του συντρόφους, αναγνώριζε τον εαυτό του σα σκλάβο και τους έδινε δικαίωμα απόλυτης κυριαρχίας. Ο ίδιος όμως κρατούσε κρυφή την προσωπική του ζωή από τον κοινωνικό του περίγυρο.

Σήμερα το όνομα του Μαζόχ έχει συνδεθεί με τον ψυχιατρικό όρο «μαζοχισμός» που περιγράφει την σεξουαλική διαστροφή κατά την οποία η απόλαυση συνδέεται με τον πόνο και τον εξευτελισμό. Τον όρο εισήγαγε ο Ρίχαρντ Φον Κραφτ-Έμπινγκ το 1893 στο έργο του "Psychopathia sexualis" με αφορμή την ιδιόρρυθμη συμπεριφορά του Μαζοχικού ήρωα Σεβερέν στο εμβληματικό έργο του συγγραφέα «Η Αφροδίτη με τη γούνα».

Η ταύτιση αυτή του Λεοπόλντ Μαζόχ με τον ψυχιατρικό αυτόν όρο αδικεί κατάφωρα τον συγγραφέα και το έργο του. Ελάχιστα έργα του έχουν μεταφραστεί στα ελληνικά.

Πηγή: tsiritsantsoules.gr